

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: ""Et Besøg"", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 51.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813836288/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

Sjette Brev.

Jeg er nu kommet til et Punkt, hvori jeg frygter at vi aldrig blive enige, det nemlig, om Kvindens Frihed er indskrænket, om hun lider af særlige Tryk, den Trældom fraregnet, hun som Menneske er underkastet, og i Forening med Menneskeslægten skal frigjøre sig fra. Jeg veed nok at I sige nei, men jeg siger jo, thi naar jeg føler Spændetsien hindre hver usædvanlig Bevægelse jeg vil gjøre, kan jeg hverken ignorere eller benægte dens Tilværelse. Med den Sikkerhed, som Erfaringen giver, siger jeg derfor høit og tydeligt: At der øves Tvang mod Kvinden, thi den bliver udøvet mod mig, ikke i min Egenskab af Menneske eller Personlighed, men i min Egenskab af Fruentimmer. Og fordres der Beviis, saa kan jeg fremvise Spændetsien, der ligesaa vist vil vidne for at jeg siger Sandhed, som Spøet af Lanken om Benet paa Slaven vidner om hans Siikling.

Rettesnoeren for Bedømmelsen af Mandens Handlinger er: Ret eller Uret, for Kvinden derimod bliver dette Hensyn betragtet som underordnet, idet-

mindste som aldeles privat. Hvad hun har at svere for er ikke om det hun gjør, er rigtigt eller urigtigt, men om det er passende eller upassende, om hun derved udviser Taft. Og hvad er da det Passende? Det, som passer til Formen, de Bevægelser der kunne udføres uden at Spændetningen generer. Og hvad menes egentlig med det mystiske Ord Taft? Det, at Alle skulle danske efter den almindelige Menings Rube, at de forskjelligste Sange skulle gaae paa samme Melodie, samme evige: Ach Du lieber Augustin! At der gives Digte, som skulle synges til „egen Melodie“, og kun saaledes kunne høres i al deres naturlige Rigdom og Tankefyldte, det ignorerer man. Er det liberali??!

Jeg gjentager det: Der eves Tvang imod os, og det den værste Tvang, som nøder os til at træde vor egen Personlighed under Fødder, nøder os til at taale det Uværdige. Jeg har været begejstret for Menneskeværd og Selvstændighed, jeg behøver ikke at sige har været, thi jeg er det endnu, skøndt jeg har maattet opgibe min Selvstændighed, og med den en stor Deel af mit Værd som Menneske, fordi denne Værdi i sin oprindelige Form er en Mønt, som Nutiden ikke vil bruge — den er ikke i Mode! Og heller end være det ægte Guld, og ligge hen som en Skuepenge, vil jeg byttes om i gangbar Mønt, om saa de tre Fjerdedele af Værdien gaar tabt derved. Ellers er det en Husbond, der giver sine Folk Fæstpenge, idet han antager dem i sin Tjeneste, men